

Arrest

nr. 157 751 van 4 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 19 december 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 september 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 20 november 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 september 2015.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 september 2014 tot afgifte van een inreisverbod, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 20 november 2014.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van formele motiveringsplicht, van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 74/11 §1 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Uit de concrete bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt echter dat de verzoekende partij de formele motiveringsplicht aanvoert.

De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing formeel is gemotiveerd. De bestreden beslissing geeft duidelijk artikel 74/11, §1, tweede lid 2° van de vreemdelingenwet aan als juridische grond voor het nemen van de beslissing. De bestreden beslissing geeft eveneens de feitelijke overwegingen weer om te besluiten tot het uitreiken van een inreisverbod, met name dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: “betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.07.2013, hem betekend op 29.07.2013.”

Ook de reden waarom het inreisverbod een termijn vermeldt van twee jaar wordt formeel gemotiveerd:

“er wordt aan betrokkene een termijn van 2 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 29.10.2013.”

In de mate dat de verzoekende partij een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dient te worden opgemerkt dat de Raad bij de beoordeling ervan, niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001). Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift aanvoert dat er enkel verwezen wordt naar de terugkeerverplichting als motivering voor de duur van de bestreden beslissing en dit niet toelaat te weten waarom er voor een termijn van twee jaar gekozen wordt, is de Raad van oordeel dat zij met deze kritiek niet aantoonde dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris voormelde geciteerde motivering voor de duur van het inreisverbod op kennelijk onredelijke wijze heeft bepaald.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Wat de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet betreft, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in het geheel nalaat aan te tonen en uiteen te zetten waarin deze schending bestaat, zodat dit onderdeel van het middel conform artikel 39/69 van de vreemdelingenwet onontvankelijk is. Zoals hierboven reeds werd vastgesteld, voert de verzoekende partij – na lezing van het ontwikkelde middel in het verzoekschrift- in wezen de schending aan van de formele motiveringsplicht als behoorlijk beginsel van bestuur.

Het middel lijkt ongegrond.”

2.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de

vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. Op 29 september 2015 dienen de verzoekende partijen een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 3 november 2015, alwaar de verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 21 september 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“VzP'en stellen dat in de bestreden beslissing voor de duur van het inreisverbod louter wordt verwezen naar de grondslag voor het opleggen van het inreisverbod. Dit is niet afdoende. VwP heeft een discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en bijgevolg ook een motiveringsplicht. VzP'en verwijzen in dit verband naar arrest nr. 139 736 van de Raad van 26 februari 2015.”

2.5. Voor zover de verzoekende partijen op 29 september 2015 hebben gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar hebben gemaakt dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting volharden in het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift door dit middel gedeeltelijk te herhalen en zodoende geen opmerkingen plaatsen omtrent de beschikking van 21 september 2015, laat de Raad gelden dat de verzoekende partijen op die manier niet aannemelijk maken dat de beschikking onterecht werd genomen.

2.6. In de mate dat de verzoekende partijen ter terechtzitting verwijzen naar het arrest van de Raad met nr. 139 736 van 26 februari 2015, wijst de Raad erop dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking hebben, zodat de verzoekende partijen in ieder geval niet dienstig kunnen verwijzen naar voormeld arrest. Bovendien laten de verzoekende partij in het geheel na aan te tonen dat zij zich in dezelfde situatie bevinden als de betrokken vreemdeling in het arrest waar zij naar verwijzen. In die mate beperken zij zich dan ook tot een loutere bewering.

2.7. Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten.

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET